

Különdíj

Lackó Emőke

APRÓ SZERELMEK

Azt lehetne hinni, hogy téged bármikor észre tudlak venni, felismerlek már csak a lépteidről, a karod mozdulásáról, az egyenetlen járásodról. De nem. Nem tűnsz ki a pulzáló embermassza közül, az igyekvő és tétova végtagok kusza halmazában te is elveszel. Nem is tudom, hogy feltételeztem rólad ilyesmit, hisz talán én még régebről ismerlek téged, mint te engem, mindenesetre az biztos, hogy az én emlékeim korábbiak terólad, mint a tieid rólam. Már igazán megszokhattam volna, hogy te valahogy folyton elveszel, eltűnsz, felszívódsz, de hogy sose vagy ott, ahol lenned kéne, sose jókor jó helyen, azt általában sikerül megoldanod.

Nem is tudom, hol pillantottalak meg életemben először. Talán a kórház krómozott lámpájának torz tükrében, amikor utánad én is megszülettem. Te voltál az a rózsaszín, életért ordító test, akiben még friss a lélek, így emlékszem, de már nem tudom, ez az emlék az enyém, vagy csak hozzám tapadt képzet.

Hiába is tagadod, nekem te nem tudsz hazudni, én mindig is átláttam rajtad: menthetetlenül romantikus alkat vagy, csak valahol mélyen, ahol az egész éned gyökerezik, elfedve és elfeledve racionalista kérgeid alatt – próbálsz rám hasonlítani, s egyben letagadni engem. Azon a könnyáztatta ovis szőnyegen én teremtettem a babákból hercegnőket, én tettem köztük magunkat fürtös aranyhajú királynőkké. Én álmodtam meg a te szóke hercegedet is, de míg én az évek folyamán igazi királyfikát kerestem, addig te beérted a mesekönyvek és éjjeli álmaid még képtelenebb szóke tündérhercegével.

De legalább első Árgyélusod tényleg aranyhajú volt, még ha ezzel ki is merültek tündéri vonásai, de megtestesítette az angyali szomszéd kisfiú minden báját. Emlékszel még rá, igaz? Egész csöppség korunkban játszottunk együtt, mikor még épp csak megtanultunk futkározni, őt nálunk hagyta az anyja, míg dolgozott, még az is előfordult, hogy egyszerre ejtettétek meg a délutáni alvást azon a szent helyen, ahol a

nyári súlyos meleg elaltatott. Tündérik voltak, ha visszaidézem a képet, kettőnk közül én voltam az öntörvényű, aki sosem aludt, mikor mondták neki. Láttam én mindent, tudtam én mindenről.

Hogy akkoriban irigyeltél-e engem, amikor téged már kitörölt a szomszéd arany fűrtjei alól az ősz, de az én hajamat már egy másik kisfiú simogatta az óvodában ösztönszinten létező szeretettel, csak azért, mert szépen tudtam rá mosolyogni, nos, azt csak sejtettem gyermeki eszemmel, mikor a tükör előtt illetve magam méregzöld bársony ruhámban, ezüst koronával a fejemen, ha elkaptam csillogó tekinteted sötétjét. Engem csak elkényeztetetté tett az eset, de hogy neked a nélkül remegett meg a kicsi szíved – ahányszor ő merő véletlenül rád pillantott, hogy tudnád, ez is lehet szerelem, az nyílt titok volt.

Hogy mikor hagytál fel Árgyélussal, azt mégis csak te tudnád megmondani. De emlékszem egy bohém jelenetre. Egy este átjöttek a kedves és kedvelt szomszédok, magukkal hozva természetesen őt is. Hirtelen rám néztél, az arcod egyszerre mély pírra gyúlt, a szoknyád csipkéjével kezdtél babrálni. Nem tudtad eldönteni, neved, vagy... ne. Azt hiszem, ideges voltál, minduntalan rám pislogtál, de aztán csak kiszaladtál a konyhába:

- El ne áruljátok, hogy tetszik nekem! – suttogtad kétségbeesetten anyunak és apunak úgy, hogy a vendégek meg ne hallják. Ők rád mosolyogtak, azt hiszem, még nevettek is. Ezúttal egyedül én voltam komoly. Meg te. Emlékszem az arcodra, a tágra nyílt, nagy barna szemeidre. Visszaidézve, látszott rajtad, hogy valami megváltozott, a tekintetedben bezárult valami. Talán elszégyellted magad. Talán megijesztett saját gyerekességed.

Először gesztenyeszínű hajadra leszek figyelmes, a metróhuzat az arcodba fújja, próbálsz nem megenni, borzos vagy, mint rendesen. Hát a tömeg csak kidobott magából. Te is észreveszel, az arcod olyan, mint az enyém, már egy felnőtt arca, te végre hozzáértél a komolyságodhoz, de én még őrizni akarom szemeim mélyén bolond gyermeki énem minden játékosságát. Már látom, kezdedben markolod a telefonod mellett a metrójegyeket, tudom, hogy elteszed majd emlékebe, a pénztárcádba, mert tudod, ez egyszeri alkalom.

Egyszerre tekintünk fel a fogyó neonszámokra: két perc van, míg befut a földalattink, az pont elég, hogy megnézzük az újságos kopottan

színes kínálatát a poros kirakatban. Az üveg tükrében azonban nem csak engem pillantasz meg. Észreveszem én is a tízéves forma, fekete hajú fiút, ahogy az anyja kezét fogja. Igazad van, szerintem is hasonló rá. Hány évet kell ahhoz legondolni az életünkből, hogy újra elsősök legyünk? Egy évtizedet? Olyan sokat? Akkoriban az új legjobb barátnőnk még nálam is közkedveltebb volt. Kettőnk közül téged szeretett jobban, melletted könnyebben tudott érvényesülni, milyen nagy szavak, de ezt hétévesen is lehetett érteni, ha megfogalmazni nem is. Neked is a kisfiú hasonmásán jár az eszed? A fiúk közül ő volt az egyetlen az iskolában, aki kedves volt velünk. Nem kergette meg szünetben a barátnőnket játék közben, nem beszélt csúnyán, nem húzta meg a hajunkat, egyszerűen nem volt idegesítő. Megtetszett neked, csak mert még nem rontotta el semmi. Ilyen egyszerűen. Nem én mondtam el neki. A barátnőnk volt. Bántad, hogy végül megtudta? Rendes gyerek volt, és két évvel idősebb. Milyen sokat számított a mi nagyon gyerek, nagyon lány-szemünkön keresztül... Én az ablakon keresztül figyeltelek titeket egy szünet végén, ezúttal a csengő nem zavart meg semmit. Kioldódott a cipőfűződ, ő megállt melletted, lehajolt, és bekötötte neked. Nem tudom, mit kérdezett tőled, de ki tudom találni, mert nem mert rád pillantani. Te nem szóltál egy szót sem, még azt sem mondtad, már rég be tudod kötni a cipőd.

A menetszél elmossa az alakod, ahogy a metró elsuhan közvetlenül előtted, legszívesebben megfognám a karod, és visszarántanálak a vonal mögé, de eltanultad tőlem a makacsságom, nem szereted, ha elráncigálnak oda, ahol mások is vannak. Merészen az arcokba nézünk, ahogy felszállunk az idegen testek és érdekesebbnél érdekesebb lelkek közé az üvegezett vaskonténerbe. Ahogy elindul a metró, nekem dőlsz, szokásod hátraesni a bizonytalan talajon, míg megrázkódsz a fizikai erőknél engedelmességgel, tudom, hogy nosztalgiazol, tudom, hogy magadba végigpörgeted a fiúk arcát, akik valaha is tetszettek neked, akiknek te tetszettél, de ők neked nem, ahogy haladsz az évekkkel, mi meg a másodpercekkel, egyre kevesebben vannak.

Rám nem gondolsz. De én gondolok rád. És sajnállak. Mert míg engem minden pillanat szerelmissé tett, te addig megpróbáltad racionalizálni a szerelmet. Olvastál róla ezeregy mesét, lerajzoltál minden tündérherceget, akit életedben láttál, és megmozgatta a fantáziád, megalkottad a sokszor emlegetett nagy őt, hogy hiányozzon. Azt

mondod, nincs barátság fiú és lány között. Azt mondod, nincs szerelem első látásra. Azt mondod, csak az szerelem, ha két ember egymást szereti. Azt mondod, nem voltál szerelmes.

És akkor ki az, akinek először engedted, hogy megfogja hideg kezéd? Ki az, aki először ölelt magához egy szél hozta, bolondos tavaszi napon, egy zöldülő dombtetőn? Ki az, aki először lopott csókot tőled, míg lehunytad a szemed a verőfényben?

Én azért vagyok, hogy téged tagadjalak. Minden megállóban ellent mondom neked, már nem is mersz, már nem is akarsz rám nézni, elbámulsz az elsikló feketeségbe, a saját ürödbe. Őt is eldobtad magadtól, megpróbáltad észérvekkkel megmagyarázni, miért nem megy ez neked, ez a szerelem, holott már csak a hiányát kellett volna. Egy reggel vagy egy hajnalon felébredsz, egyszerűn más emberként, mint ahogy elaludtál. Én láttam a riadalmat fekete szemeidben azon a reggelen. Felébredtél valami nélkül, és ez fáj, és nem tudtad megmagyarázni, és ez megijesztett. Hogy magyarázz el valakinek valamit, ami nem létezik? Tőlem kérdezed? Ironikus. Szerencsére az emberek nem téged néznek. Nem szoktak figyelni rád, úgyhogy folytatom. Most is veled vagyok, nem? Akkor is veled voltam, mikor megláttad a következő Valakit, akire már akkor felfigyeltél, akiről kivételesen már akkor tudtad, hogy jelenteni fog valamit neked, míg ő csak azt tudta, hogy létezel, és azt is csak azért, mert melléd ültette le a sors. Hát itt volt a sors keze, hát azon a széken ülve, előadást hallgatva voltál jókor jó helyen, egyszer az életben, erre vártál. Én a túlsó sorból láttam felcsillanni a szemed, láttam a fiún is, ő lehet neked a nagy ő, az, akit magadnak megálmodtál.

Az oldaladba bök egy könyök, de felszabadul egy ülőhely, egy kiváltság, látom az arcodon, leülnél, már nem bírod. De én akkor veled szembe ülnék le. A metró újra elindul, de ezúttal a belső szerveid is megrázza.

Akaratlanul is be kellett bizonyítanod, hogy nem létezhetsz csak barátság fiú és lány részéről egymás iránt. Szomorú vonásokba gyűrődik az arcod. Rám tekintesz. Nem is, ez a megbánás. Azt csak te tudod megmondani, melyik mozdulatnál romlott el minden, hol lett a nagy Ő-ből hirtelen csak egy tökéletes barát, ami azelőtt is volt. De akkor már sem neked nem maradhatott az, sem te neki. Azzá váltál, ami szerettél volna lenni számára, ő azzá válhatott volna, amit te

szeretnél volna magadnak, de már nem volt semmi, és te semmi voltál. Azon a héten hamuvá váltál, és őt is azzá tetted. Gonosz vagyok, hogy ezeket felhányom neked. És te gyűlölsz engem, ha rám nézel, mert azt gondolod, én lehetek a te jobbik feled.

Elkapod a fejed, és akkor hirtelen megmerevedsz, az értetlenség kiül az arcodra, látom a szemed rándulásán, hogy szeretnéd bevetni a csúnya nézésed, már szinte megteszed. A srác nekem háttal áll, mélyzöld dzsekiben, a kezében egy vastag, sárgalapú könyv, barna, tüsi haján fejhallgató, megérintette a vállad. Látom pimasz mosolyra húzódó ajkát oldalról, macskaszeme zölden villan, rajtad nevet, rajtunk nevet, és érzem, hogy valami közeledik. Végül kinyújtja kezét, és int neked, hogy foglalj helyet. Nem nekem, neked. Kifogtad a földalatti fekete világ egyetlen úriemberét álarcban.

Én azért vagyok, hogy téged tagadjalak. Hogy ellent mondjak neked, hogy bebizonyítsam, én nem vagyok a te jobbik feled, hogy ugyanolyan hibás termék vagyok, mint te. Hogy bebizonyítsam, nincs igazad: léteznek apró szerelmek. Az óvodás szerelem is tündéri szerelemmé dagad, hogy hétévesen már nem vagy hercegnő, és ő nem királyfi, de attól még ez lehet szerelem, mert ő egy rendes fiú. Hogy te az a lány vagy, akinek számít, ki fogja meg hideg kezéd, hogy az már szerelem, hogy megtanuld végre: a sorsod nincs megírva, de mégsem tudod alakítani, mert nem létezik.

Rápillantasz a srácra, elfogadod a helyet, csak a szemed árul el, mellyel az ablakra nézel, már nem haragszol, már nem gyűlölsz, a tömör falak mögött, a suhanó üvegen a tükörképed keresed. Engem keresel. Hogy lásd, hogy lássam, tudod: a metrójegy a pénztárcádban bizonyíték a szerelem nagy varázsára, amiben gyerekként hittél, majd kiábrándultál, „az első látásra”.